

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/139/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VII.45.086/2024/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Incze Márton ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Debreceni Törvényszék 18.K.700.330/2024/10. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.VII.45.086/2024/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Álláspontja szerint a támadott döntések ellentétesek az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz fűződő joggal, a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, valamint a XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti védelemhez fűződő joggal.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzménye, valamint az indítványban és annak kiegészítéseiben foglaltak lényege a következő.
- [3] 2.1. Az indítványozót a Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Kormányhivatal 2024. január 8-án kelt JN/62/000051/2024. számú végzésével 150 000 Forint eljárási bírsággal sújtotta halálos kimenetelű munkabalesettel összefüggésben indult foglalkoztatás-felügyeleti eljárásban.
- [4] A végzés indokolása szerint az indítványozót a hatóság tanúként idézte, azonban az indítványozó megtagadta a vallomástételt, arra hivatkozva, hogy büntetőeljárás folyik, amelyben jelezte a rendőrség, hogy az indítványozót kihallgatják, viszont nem hozták a tudomására, hogy milyen minőségben történik a kihallgatása. Az indítványozó - mivel önmagát és hozzátartozóját nem köteles bűncselekmény elkövetésével vádolni - megtagadta a vallomástételt.

- [5] A hatóság, végzésének indokolása szerint arra hivatkozott, hogy a megtagadási ok főszabály szerint nem általános, mert figyelembe kell venni a hatóság tényállás-tisztázási kötelezettségét is, mint közérdeket, vagyis biztosítani kell, hogy a hatóság a tényállás tisztázásához szükséges releváns információkhoz hozzájusson. A mentesség arra figyelemmel sem általános, hogy egy ügynek több olyan körülménye, ténykérdése lehet, amelynek semmi köze az önvádra kötelezés tilalmához, emellett pedig az eljárásnak nem egyes személyek büntetőjogi felelősségének feltárása a célja. A tanú nem láthatja előre, hogy a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság milyen tartalmú kérdéseket, milyen tényekre kíván megfogalmazni, tehát az indítványozó nem tagadhatta meg teljes mértékben a vallomástételt az önvádra kötelezés tilalmára hivatkozással. A hatóság indokai szerint indítványozó önhibája a tanúvallomás-tételi kötelezettség megszegése vonatkozásában megállapítható, ezért eljárási bírság kiszabásának volt helye.
- [6] 2.2. Az indítványozó a végzéssel szemben keresetet terjesztett elő, melyben kérte a végzés megsemmisítését.
- [7] A Debreceni Törvényszék a 2024. május 9-én meghozott 18.K.700.330/2024/10. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította. Az ítélet indoka szerint az Általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 66. § (3) bekezdése szerinti önvádra kötelezés tilalma nem abszolút hatályú mentességi ok, melyre hivatkozással a meghallgatás kezdetén a tanú „szabadul” a vallomástételi kötelezettsége alól, hanem az arra szolgál, hogy a tanú a konkrét válaszadást megelőzően a kérdés ismeretében mérlegelhesse a következőket. A válaszával kimeríti-e a 66. § (3) bekezdés b) pontjában foglalt kritériumokat és ezáltal megnyílik-e mentességi joga, vagy a válaszadás tartalma büntetőjogilag neutrális jellegű, miáltal mentességi okot nem keletkeztet, ám a hatóságot közelebb viszi a valós és teljeskörű tényállás tisztázáshoz, amely a joggal szemben szintén érvényesítendő hatósági (köz)érdek. A hatóságnak pedig feladata a tanú szempontjából olyan kérdések feltétele (is), amelyek „kiváltják” az önvádra kötelezésre vezető válaszokat és folyamatosan figyelemmel kell kísérnie a kérdésfeltevés kapcsán a mentességi ok fennállását, amelyről az érintettet részletesen és körültekintően figyelmeztetni szükséges.
- [8] Ebben az esetben azonban nem ez történt, mert az indítványozó vallomástételi kötelezettségét önhibájából eredően megsértette, ezáltal a hatóság tényállástisztázási kötelezettségét indokolatlanul akadályozta. Ekként az alkalmazott eljárási bírság jogszerű volt.
- [9] 2.3. Az indítványozó ezt követően felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.
- [10] A Kúria 2024. október 1-én meghozott Kfv.VII.45.086/2024/7. számú ítéletével a Debreceni Törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta.

- [11] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében megalapozottan, jogszabálysértés nélkül foglalt állást az eljárási bírságot kiszabó végzés jogszerűségével kapcsolatban, ítéletének indokolása – pontosításokkal – helytálló.
- [12] Ehhez képest a Kúriának az ügyelbírálása során abban a vitás jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban a tanú önvádra kötelezés tilalmára hivatkozása általános vagy részmentességet jelent-e a vallomástétel megtagadhatósága tekintetében. Másképpen fogalmazva, a hatósággal való együttműködés, vagy pedig a tanúvallomás megtétele alól mentesülhet, illetve a tanú ilyen esetben a tanúvallomás megtételét teljes egészében vagy csupán arra a tényre vonatkozóan tagadhatja meg, amely az önvádra kötelezés tilalmi körét érinti.
- [13] A Kúria álláspontja szerint az önvádra kötelezés tilalma körében a tanúvallomástétel megtagadásának a joga a hatósággal együttműködés kötelezettségét nem érinti, az alól nem jelent mentességet. Ha a hatóság a természetes személyt tanúként megidézte, a hatóság előtt köteles megjelenni, igazolni kell személyazonosságát, a hatóság felhívására nyilatkoznia kell arról, hogy az ügyfelekkel milyen viszonyban van, és elfogult-e [Ákr. 67. § (1) bekezdés]. A tanú ebbe a körbe tartozó kérdésekre akkor is válaszolni köteles, ha egyébként a vallomástételt megtagadhatja.
- [14] A Kúria indokai szerint az önvádra kötelezés tilalma, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szabályozott alapjogok érvényesülését biztosítja, a hatóság tényállástisztázási kötelezettsége teljesítésének törvényben rögzített korlátját jelenti, amely alapján a tanú részben vagy egészben mentesülhet a tanúvallomás megtétele alól [Ákr. 66. § (3) bekezdés]. Ha a tanú a vallomástételt az önvádra kötelezés tilalmára hivatkozással megtagadja és a tanúvallomás megtagadására vonatkozó nyilatkozata alapos, a hatóság vallomástételre nem kényszerítheti, élhet a hallgatási jogával. A tanúnak a vallomástétel megtagadására vonatkozó nyilatkozata alaposságáról és jogszerűségéről a hatóságnak kell döntenie.
- [15] Amennyiben a tanú a nyilatkozattételt, a feltett kérdésekre való válaszadást mentességi ok fennállása hiányában tagadja meg, úgy az Ákr. 77. § (1)-(3) bekezdése szerinti jogkövetkezmények alkalmazásának van helye, amelyet a hatóság indokolni köteles.
- [16] A Kúria rögzítette, hogy ha a hatósági vizsgálat tárgya összetett, több elkülönülő tény tisztázására irányul és az önvádra kötelezés tilalmára hivatkozás nem valamennyi tényre vonatkozik, ez a hatósági eljárás egésze szempontjából részmentességet eredményezhet, vagyis csak az adott, az önvádra kötelezés tilalmával érintett tény tekintetében tagadható meg jogszerűen a tanúvallomás megtétele.
- [17] A Kúria kifejtette, hogy a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárás a büntetőeljárástól független, célja nem a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállás feltárása, hanem a foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt szabályozó jogszabályok minimumkövetelményeinek foglalkoztató általi megtartásának ellenőrzése, ezért csak az adott hatósági ügyben tisztázandó tények alapján dönthető

el, hogy a tanúvallomás egészben, vagy részben megtagadása indokolt-e. Az a körülmény pedig önmagában nem alapozza meg a foglalkoztatás-felügyeleti eljárásban a tanúvallomás megtagadását, hogy a büntetőeljárás és a közigazgatási hatósági ellenőrzés és a hatósági eljárás megindításának előzménye és oka az indítványozó tulajdonában álló gazdasági társaság telephelyén történt halálos munkabaleset bekövetkezése volt, illetve, hogy a hatóságok az eljárás lefolytatása során együttműködnek.

- [18] Ugyanakkor, ha a hatóság által tisztázandó tény tekintetében az önvádra kötelezés tilalma fennáll, a mentességi jog a tanút megilleti, a tanúvallomást megtagadhatja, s nem kényszeríthető vallomástételre.
- [19] Jelen esetben az indítványozó ugyan megjelent az idézésre, azonban annak hiányában tagadta meg a tanúvallomás megtételét, hogy tudomással bírt volna arról, hogy a hatóság konkrétan milyen tényekre vonatkozóan kívánja tanúként meghallgatni.
- [20] Az indítványozónak a tanúvallomás megtagadását megelőzően meg kellett volna győződnie a hatóság cselekményei (tájékoztatása, kérdései, stb.) alapján, hogy a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárásban milyen tényekre vonatkozóan kívánják tanúként meghallgatni. Ennek hiányában részben megalapozatlanul hivatkozott arra felülvizsgálati kérelmében, hogy a hatósági eljárás és a büntetőeljárás vizsgálati köre a tényállás felderítése körében azonos, illetve mindkét eljárásban a halálos munkabaleset körülményeit, a foglalkoztatási szabályok betartását vizsgálják. Kétségtelen, hogy az eljárások a halálos munkabaleset következtében indultak, azonban kétségtelen az is, hogy alperes hatóság eljárása ennél szélesebb körű lehet, a foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt szabályozó valamennyi jogszabály minimumkövetelményei, nem csupán a halálos munkabalesettel kapcsolatos követelmények megtartásának vizsgálatára irányulhat.
- [21] Nem jelenti a tisztességes ügyintézéshez való jog, az önvádra kötelezés tilalmának a megszegését önmagában az a körülmény, hogy a közigazgatási hatóság a foglalkoztatás-felügyeleti eljárásban, tényállástisztázási kötelezettségének teljesítése érdekében tanúként kívánja meghallgatni azt a személyt, akinek a büntetőeljárásban meghallgatása (akár tanúként, akár gyanúsítottként) várható, továbbá az sem, hogy az érintett hatóságok az előttük folyamatban lévő, eltérő célból folytatott eljárásban együttműködnek. A hatóságok ugyanis a hatásköreik gyakorlása és az ennek során elrendelt bizonyítási eljárási cselekmények lefolytatásakor is kötelesek az ügyféllel való együttműködésre és a jóhiszeműség követelményének megfelelő eljárásra.
- [22] 2.5. Az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyben hivatkozott arra, hogy a felmerült alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy megtagadhatja-e a vallomástételt a tanú, ha a hatósági eljárással párhuzamosan – várhatóan hasonló, vagy azonos tárgykörben – folyó büntetőeljárásban gyanúsítása várható. Álláspontja szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes

hatósági eljáráshoz való jogon keresztül a védekezéshez való jog, valamint az önvádra kötelezés Alaptörvényben rögzített alapjoga sérült az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntések következtében. Sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), valamint (3) bekezdése azáltal is, hogy az önvádra kötelezés tilalmát a hatóság helytelenül értelmezte, ez szankciót eredményezett, amit a bírósági döntések hatályában fenntartottak, azonos jogértelmezéssel és indokolással.

- [23] Álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt „büntetőeljárás alá vont személy” fogalmát kiterjesztően kell értelmezni, és ha a hatóságok valakivel szemben nyomozást folytatnak, függetlenül attól, hogy sor került-e már a gyanúsításra vagy sem, élhet a védelemhez való joggal.
- [24] Az indítványozó hivatkozott továbbá arra, hogy mind a nyelvtani értelmezés, mind a rendszertani értelmezésből csak az a helyes következtetés vonható le, hogy az Ákr. egészében mentesíti a tanút abban az esetben, amennyiben saját magát, vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. Ha a jogalkotó részmentességet kívánt volna az Ákr.-be foglalni, akkor a Pp.-vel és a Be-vel azonos módon szabályozta volna a tanúvallomás megtagadásának esetét. Megjegyezte az indítványozó azt is, hogy a bíróságok értelmezése egy, már hatályát veszített jogszabályra (a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény) alapján kialakult bírói gyakorlatra épülő joggyakorlatra hivatkozik.
- [25] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [26] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz a Kúria támadott végzése tekintetében az Abtv. 30. § (1) bekezdés szerinti hatvan napos határidőn belül terjesztette elő.
- [27] Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ra alapított alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az alkotmányjogi panasz eleget tett az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdésében foglalt formai követelményeknek. Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, valamint a támadott bírói döntést. Tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a támadott bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, továbbá rögzíti a kifejezett kérelmet a bírósági döntés megsemmisítésére.

- [28] 3.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, így bármelyik kimerítése önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását.
- [29] Az indítványozó által felhívott mindhárom alapjog – a XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz (ügyintézéshez) való jog, a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, valamint a XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti védelemhez való jog – valójában ugyanazon kérdés, vagyis a tanúvallomás megtagadásával kapcsolatos rendelkezés értelmezésének különböző oldalait érinti.
- [30] 3.2.1. „A hatósági eljárásban is megfelelő módon és tartalommal meg kell jelennie a *fair* eljárás alkotmányjogi követelményeinek, amelyeket az alapjogi jogalanyisággal rendelkező ügyfeleknek alanyi jogként, végső fokon alapjogként ki kell tudni kényszeríteni. E jogok érvényesíthetősége a hatóság működésének korlátja, jogszerű eljárásának pedig alaptörvényi mércéje. Ezen jogállami követelménynek a megnyilvánulása az, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke önállóan, az ügyintézés alapjogaként ismeri el a *fair* hatósági eljáráshoz való jogot” {8/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [23]}. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése mérceként szolgál a szakjogi szabályok szerint folyó hatósági eljárások számára. Egyfelől megtestesíti a hatósági eljárás alapjogilag egységként értékelt és védett minőségét. Másfelől részjogosítványokból épül föl. A részjogosítványok katalógusában pedig vannak olyanok, amelyeket az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése maga nevesít, mint ahogyan találhatóak benne olyanok is, amelyeket az Alkotmánybíróság vezetett le {25/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [32]}.
- [31] 3.2.2. Hasonlóképpen, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog a bírósági eljárásokban egy olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek együttes figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [48]–[50]; 3244/2018. (VII. 11.) AB határozat, Indokolás [32]; 3188/2021. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [32] A tisztességes bírósági eljárás követelményrendszere azt a célt szolgálja, hogy csak e követelmények teljesítésével lehet alkotmányosan véglegesnek számító, érdemi, a jogot megállapító döntést hozni {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése processzuális alapjogot tartalmaz, amely ekként elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti {5/2020. (I. 29.) AB határozat, Indokolás [47]; 6/2019. (III. 20.) AB határozat, Indokolás [31]; 3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [24]}. A

tisztességes eljárás iránti elvárás lényege, hogy a jogalkalmazás részéről az érintettet ne érje a döntési jogkör diszkrecionalitásával nem igazolható meglepetés {9/2023. (VI. 20.) AB határozat, Indokolás [98]}.

- [33] 3.2.3. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejtthesse, az igénnyel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe. A védelemhez való jog tartalmát képezik a védő azon eljárási jogosítványai, illetve a hatóságok azon kötelezettségei, amelyek részéről a védelem ellátását lehetővé teszik. {8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [26]} A védelemhez való jogot az Alkotmánybíróság gyakorlata ugyanakkor nemcsak a büntetőeljárásokra, hanem a közigazgatási hatósági eljárásokra is vonatkoztatta, ekként ezekben az eljárásokban is irányadó követelmény. {3291/2021. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [111]-[112]}
- [34] 3.2.4. Az indítványozó által felhívott alapvető jogok lényegében az eljárás főszemélyei eljárási jogainak garanciáit, az eljárási jogokkal élés, az eljárási jogok háborítatlan gyakorlásának biztosítását, biztosítékát s egyben alapját képezik; számukra biztosított jogokat jelentenek. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy az eljárás egyéb résztvevőire ne vonatkozna (megfelelő módon) az eljárás tisztességességének követelménye és az ahhoz szorosan kapcsolódó garanciák.
- [35] Jelen esetben az indítványozó az alapeljárásban tanúként, vagyis az eljárás egyéb résztvevőjeként vett részt. Az egyes eljárásjogokban a tanú (személye) bizonyítási eszköz, a tanú a vallomásával az eljárásban bizonyítandó tényekre szolgáltat bizonyítékot.
- [36] A feleket megillető jogok, garanciák teljességével értelemszerűen nem rendelkezik, de az eljárási törvények biztosítanak számára jogokat (többek között a tanúvallomás megtagadásának jogát), illetve terhelik kötelezettségekkel (pl. megjelenési és vallomástételi kötelezettség). Ugyanakkor, amiként eltérő célja, rendeltetése van a büntetőeljárásnak, a polgári peres eljárásnak és a közigazgatási hatósági eljárásnak, úgy az azokban érvényesülő egyes eljárási garanciák tartalma, illetve érvényesülésének korlátai is eltérőek (lehetnek).
- [37] Miközben a tanú együttműködési kötelezettsége természetes feltétele, része az eljárásnak (lévén az ő révén biztosított az eljáró hatóság, bíróság megismerő tevékenysége), az abban betöltött pozíciójának, az együttműködési kötelezettség tartalmában és kiváltképp határaiban lehetnek eltérések. Az önvádra kötelezés tilalmának érvénye arra vonatkozó, hogy önmaga (vagy hozzátartozója) ellen nem köteles senki bizonyítékot szolgáltatni, azonban a tanúvallomás megtagadásának mikéntjében, terjedelmében lehetnek eltérések. E jog nem korlátozhatatlan jog, ugyanakkor nyilvánvalóan a korlátok sem üresíthetik ki a lényegét.

- [38] A jogszabály normatartalma a gyakorlatban érvényesül, ezért alapvetően az ítélezési gyakorlatból ismerhető meg, hogy mit jelent a tanú együttműködési kötelezettsége és annak keretein belül hogyan értelmezendő és gyakorolható a tanúvallomás megtagadásának oka. Az ügyben eljáró hatóság, illetve bíróságok részletesen indokolták e megtagadási ok adott ügyben való gyakorolhatóságára vonatkozó intézkedésüket.
- [39] Az indokolás lényege pedig nem az volt, hogy az indítványozó köteles lenne tanúvallomásával önmaga, vagy hozzátartozója ellen bűncselekmény elkövetésére vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni, hanem az, hogy e mentesség terjedelmét tekintve általános vagy van olyan rész, amire nem terjed ki. Vagyis az egész tanúvallomásra vonatkozóan gyakorolható-e vagy pedig kérdésenként döntendő el. Ami kétségtelen körütekintő álláspont.
- [40] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány egyik elemében sem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, következésképpen nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt.
- [41] 4. Ekként az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2025. október 21.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró